

Lauantai 6.7.2013
Aamuseurat 8:30
Kaarlo Hirvilammi

Muutaman tunnin kävelymatkan takaa tuli luokseni etiopialainen tuttu kristitty mies. Kyselimme kuulumiset. Hän halusi kuulla vakavasti sairastuneesta lapsestani, joka oli pitänyt lähettää kiireesti kauas ulkomaille saamaan hoitoa. Lapsen sairaus oli yhteinen huolestus. Yhteisiä olivat kristittyjen kesken niin sairaudet ja surut kuin ilotkin.

Keskustelimme. Ystävänä kertoi, miten Jumala on auttanut. Hän sanoi: "Moni, joka on sairastunut samalla tavalla kuin tuo lapsi, on saanut nousta jälleen sairastuneelta ja elää yhä keskeisellä meillä. Eihän meillä ollut lääkäreitä eikä sairaalaa. Ainoa mahdollisuutemme oli rukous." Polvistuimme. Ystävänä kiitti Jumalaa siitä, että hän on auttanut lukemattomia kertoja, kun hänen köyhät ja avuttomat lapsensa ovat kääntyneet hänen puoleensa. Nytkin vuodatimme sydämemme hädän hänelle, jonka kädessä on elämä ja kuolema. Pyysimme nöyrästi, että Herra armahtaisi. Onhan sinulla, Herra, tällekin lapselle tehtäviä tässä ajassa, vetosimme häneen. Kiitimme Jumalaa siitä, että hän kuulee ja auttaa meitä nytkin. Jeesuksen lupauksiin vedoten jätimme lapsen asian hänen käsiinsä.

Kun nousimme rukouksesta, ystävänä sanoi hymy huulillaan: "No niin, nyt olemme jättäneet tämän lapsen asian taivaalliselle Isälle. Meidän ei tarvitse kantaa sitä enää omana murheenamme. Saamme vain odottaa, mitä hän tekee." Ystävänä kysyi vielä lapsen nimen, jotta hänen seurakunnassaan voitaisiin sitten nimeltä mainiten rukoilla lapsen puolesta. Kevyin askelin hän lähti paluumatkalle.

Yllätyksekseni huomasin itsekkin olevani keventyneellä mielellä. Ystävänä vahvasta luottamuksesta Jumalan apuun tarttui jotakin minuunkin. Ihmettelin sitä. Eteeni nousi Jeesuksen lupaus: "Mitä ikinä te rukouksessa pyydätte, uskokaat, että olette sen jo saaneet, ja se on teidän." (Mk 11:24) Ja toinen kohta Psalmeista: "Huuda minua avuksi hädän päivänä!" (Ps 50:15) - Näin yksinkertaista se on! Sanasi annoit meille, lupaustenkin sanat. Lapsi, jonka puolesta rukoilimme, sai tervehtyä, käydä koulunsa ja on työssä Herransa palveluksessa.

Kun olemme koolla täällä Kalajokilaaksossa, haluaisin ottaa toisen esimerkin oman kansamme kohtaloista. Talvisodan aikana suuri hätä ja huoli koettiin niin kodeissa, kuin myös siellä, missä isät ja pojat olivat vartijoina rajoillamme. Sama hätä oli maamme johdolla.

Kun Moskovassa oli meneillään viimeiset neuvottelut marraskuun alkupäivinä 1939, Tasavallan presidentin kodissa järjestettiin kotihartaustilaisuus, niin kuin Helsingissä oli tapana sanoa. Sellaisiahan presidentti ja rouva Kallion kotiseudulla, Nivalassa kutsuttiin seuroiksi. Talossa oli väkeä niin kuin seuroissa ainakin. Puhujina olivat luotetut helsinkiläiset papit, teologian tohtori A.W. Kuusisto, Suomen Lähetysseuran lähetysjohtaja Jooseppi Mustakallio ja rovasti E.W. Pakkala, joka kuului Helsingin seuraväen ystäväpiiriin. Virret ja puheet vuorottelivat. Vakavina kumarruttiin rukoukseen isänmaan puolesta. Kerrotaan, että mukana olleet ovat muistelleet seuroja vielä vuosia jälkeenpäin.

Kun sota syttyi marraskuun viimeisenä päivänä, monet muistivat, mitä Raamattu kertoo hätään joutuneista ihmisistä. Raamatun kerrotaan olleen auki monessa kodissa päiväkausia Psalmin 107 kohdalta. Siinä sanotaan neljään kertaan: ”Mutta hädässään he huusivat avuksi Herraa, ja Herra päästi heidät ahdingosta.” (Ps 107:6, 13 19 28)

Voimaa ja rohkeutta ammennettiin silloin Jumalan sanasta ja rukouksesta. Kodeissa ja rintamilla rukoiltiin paljon. Samasta lähteestä saatiin lohtua menetysten ja surun keskellä. Suru kosketti tuhansia koteja. Kuhmossa kaatui Tasavallan presidentin vävy kuin myös 17-vuotias lukiolainen, Reino Kuivamäki, joka lepää Haapajärven kirkon juurella, nuorimpana sankariveljiensä keskellä. Kun maamme itsenäisyys säilyi, monet kokivat voimakkaasti, että Psalmin 107 sana toteutui kansamme kohdalla aivan sanan mukaisesti: ”Hädässään he huusivat avuksi Herraa, ja Herra päästi heidät ahdingosta.” Menetysten ja surun keskeltä nousi kiitos Jumalalle.

Miten on nyt, ystävät? Rukoiletteko te, isät ja äidit kotona yhdessä rakkaitten lastenne kanssa, pienten ja isojen, aikuisiksi varttuvienkin? Etiopialainen ystävä kehotteli meitä suomalaisia muutama viikko sitten lähetysjuhilla Helsingissä: ”Rukoilkaa kodeissanne! Rukoukseen pitää ottaa aika kiireenkin keskellä. Vain siten lapsenne oppivat rukoilemaan ja tuntemaan Jumalan sanaa ja sen lupauksia.” Verraton apu tähän meillä ovat Siionin virret. Rukous on kristitylle annettu lahja, etuoikeus.

Nykyajanakin Herra antaa hätää ja ahdistusta, jotta muistaisimme kääntyä hänen puoleensa. Sairaudet ovat työväliseitä hänen kädessään. Koetellessaankin hän kuitenkin ajattelee meidän parastamme. Hän antaa armonsa ja apunsa koettelemukseemme. Tämänkin aamun auringon nousu kertoo hänen ehtymättömästä laupeudestaan ja kuolemattomasta rakkaudestaan. Nouskoon siis kiitos ja ylistys hänelle!